

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1755/2022
03.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат у ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат у ..., вредност предмета спора 21.310,22 динара, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 20Гж1 4805/2021 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној 03. новембра 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу 20Гж1 4805/2021 од 10.02.2022. године тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу 21П1 279/20 од 08.07.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Општина Штрпце да тужиоцу АА из ... накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 21П1 279/20 од 08.07.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.03.2017. до 01.01.2020. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.03.2017. до 01.01.2020. године, појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате, те је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 58.504,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 20Гж1 4805/2021 од 10.02.2022. године, преиначена је наведена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према закључку Владе РС

05 бр.120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, у износима означеним у изреци одлуке, са одређеном законском затезном каматом, те је обавезан тужилац да туженој на име накнаде парничих трошкова исплати износ од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију из свих законских разлога.

Тужена је доставила одговор на ревизију којим је оспорила ревизијске наводе тужиоца и предложила одбијање ревизије као неосноване. Трошкове за састав одговора на ревизију је тражила.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на пословима и радним задацима ... сагласно решењима од 01.05.2006. године и 12.11.2019. године. Тужиоцу је решењима одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,30, а у складу са тим је тужена и обрачунавала плату тужиоцу. Тако утврђена плата по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији увећана је за 50% по основу Закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Из налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке, који није оспорен од стране тужене, према првој варијанти утврђена је разлика плате која представља предмет тужбеног захтева, и то у висини разлике између минималне и основне плате за утужени период у износу од 44.996,25 динара, као и разлика у висини тзв. „косовског додатка“ за исти период у износу од 21.310,25 динара, док према другој варијанти нема разлике у заради коју тужилац потражује тужбеним захтевом.

На темељу оваквог чињеничног стања првостепени суд је прихватајући прву варијанту налаза вештака утврдио да је обрачун основне зараде коју је тужилац примао по утврђеном коефицијенту са основицом и минулим радом у појединим месецима спорног периода био мањи од износа минималне зараде, па будући да је тужени исплаћивао зараду тужиоцу испод минималне у утуженом периоду, тиме је основан тужбени захтев за исплату разлике, као и захтев тужиоца за исплату припадајућег додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, јер је у појединим месецима тужени тај додаток исплатио мање од прописаног, па је усвојио у целости тужбени захтев.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене, примењујући одредбе Закона о раду и одредбе члана 5. и 6. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, бр. 113/2017...86/2019) преиначио првостепену пресуду и одбио захтев тужиоца налазећи да је укупна зарада коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% месечно на име „косовског додатка“ исплаћена у већем износу у односу на обрачун минималне зараде са увећањем по основу минулог рада. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Зарада запосленог се према члану 105. став 1. и 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/2005...75/14,) састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.) и других примања по основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду и садржи порез и доприносе који се плаћају из зараде. Сходно члану 111. став 1. и 2. истог закона, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и пуно радно време, односно радно време које се изједначава са пуним радним временом. Тужиоцу, у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно.

Циљ исплате минималне зараде је обезбеђење заштите запосленог у смислу задовољења основних егзистенцијалних потреба. У конкретном случају, према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно, а такав обрачун није правилан, с обзиром да тужилац пре свега има право на исплату минималне зараде, а потом и право на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Супротним становиштем исплата ткз. „косовског додатка“ би изгубила своју намену и сврху. Сходно наведеном, како је исплаћена укупна зарада тужиоцу у спорном периоду мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно, то је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде и разлику исплаћеног и припадајућег додатка на зараду.

Из тих разлога, применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП преиначена је другостепена пресуда и одлучено као у изреци.

Тужиоцу, који је успео у поступку по ревизији сагласно члановима 153., 154. и 163. ЗПП досуђени су трошкови ревизијског поступка према опредељеном износу, односно за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, обрачунато према важећој Адвокатској тарифи. Тужиоцу се не досуђују трошкови таксе, јер није постављен опредељено по износу захтев за исплату тих трошкова (члан 163. ст. 1. и 2. ЗПП).

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић